

LJUBEZNSKO PISMO (DO) MIRU

Star, zaryavel in okoren kazalec se je le s težavo premaknil, ko je ura na železniški postaji odbila enajst. Vojni po hrani iz prodajnih avtomatov in prepotenih ljudi se je dobobra zžil s svetlobnimi signali, z utripajočimi lučmi in zvocnimi pozivi, ki so privabljali potnike na postajo; s prihajajočimi in z odhajajočimi vlaki, s kašljanjem, smehom ter venomer glasnimi pogovori ljudi ... Celotna jesuska idila se je spremenila v hrup in kaos neznanih obrazov, tujih ljudi.

Umazana plastična vrata so se odprla in vojni po cigaretah je preplaval prostor. Negotovo sem stopila v prvi vagon in zagledal enega samega potnika – moškega, ki je ležal na plastični klopi, njegove plasti raztrganih oblacil pa so se dotikale mokrih tal, kjer je na kosčke raztrgan ležal večerajšnji časopis. Prazna steklenica se je stiskala v njegovo umazano pest in ob pogledu na ta prizor mi je postalo nelagodno. Mislim, da bom raje počakala naslednji vlak ...

Vlak je odpejal. Minila je dobra ura in drugega vlaka ni bilo. Prej hrupna postaja, kjer so se pretili neznani obrazi, je zdaj samevala. Zvočni pozivi so utihnili, vlaki niso več vozili in zaradi čakanja na boljši vlak (boljšo prilžnost) sem izgubila tudi tisto malo manj ugodno. Nevede me je objel občutek nemira in samo ena oseba je bila tista, h kateri sem lahko obrnila po pomoč ...

Dragi Mir,

Mislim, da se ne pozna. Čeprav se mi zdi, da bi lahko bila že stara znanka. Srečala sva se že, vendar le za trenutek, le bežno. Kdaj bo nova prilžnost, ne vem. A če se nikoli več ne srečava, imam zate eno samo prošnjo. Brez skrbi, ne bom te prosila, da prepišeš vojno, uničiš orožje ali odpraviš svetovno lakoto, da bo ljudem na svetu lažje, ker vem, da to ni v moči enega samega posameznika, pa tudi vem, da ljudi v času, v katerem živimo, ne moreš osrečiti na ta način. Začniva lahko s čim preprostejšim, a učinkovitejšim. Na primer s posameznikom. Ta je v primerjavi z družbo neobogljeno bitje, za katerega bi lahko rekla, da tri četrtine življenja porabi z preprostejšim, a učinkovitejšim. Na primer s posameznikom. Ta je v primerjavi z nekaj smo mir iskali po svetu in si ga za svet želeli, pozabili pa smo ga iskati sami pri sebi. Malo ljudi namreč živi v miru. Notranji mir je tisti, ki jim je tuj. Živimo v sedanjosti, medtem ko so naše misli pogosto ujete v krog obžalovanj, preteklih dogodkov in nerazrešenih sporov, zaradi česar ne moremo izkoristiti tistega, kar nam je dano, in vedno hrepenimo po nečem večjem. Ne zavedamo se, da so stvari, ki so nam samoumevne, sanje nekoga drugega. In kar je ena največjih napak, ki jo ljudem lahko naredi – stvari pogosto začnemo ceniti šele takrat, ko jih izgubimo. Prva beseda, ki mi pade na pamet in s katero bi lahko opisala pretekli dve leti, je kaos. In res, življenje v današnjih razmerah je zagotovo kaotično. Stara sem osemnajst let in vem, da bi marsikdo ob tej prilžnosti rekel: »Kaj pa ona ve. Saj ne ve niti, kaj je to pravo življenje.« Ne vem za druge, poznam pa svojega. In biti najstnik v današnjih časih je vse prej kot enostavno. Pritiski javnosti, družbe in posameznikov, zamujene prilžnosti, sprejemanje odločitev, ki naj bi bile po vrhu

vsuga še pravilne in hkrati izpolnjevanje pričakovanj (če imaš srečo, svojih). Vse to
človeka naredi prej anksioznega kot pa mirnega. Od tu naprej pa se vse samo še
stopenjuje. Pojavlja se vse več notranjih konfliktov in do časa, ko ustopimo v zrelo
obdobje, se v nas odvija takšen kaos, da ne moremo pričakovati, da bomo lahko
širili mir med ostale ljudi. Ne moremo reševati svetovnih konfliktov, če ne moremo
rešiti niti svojega, in ne moremo pomagati drugim, da bi živeli v miru, če nismo
zmožni najprej pomagati sebi.

Edini smo, ki se ne zavedamo ali pa se ne želimo sprijazniti, da popolnega sveta ne
moremo ustvariti, saj ne obstaja. Ne glede na to, v katerem obdobju živimo, vedno
naletimo na stvari, ki se jim želimo upreti, pred njimi zbežati in se skriti. Mladost
zrtujemo za ustvarjanje pravičnega sveta, da ga lahko v starejših letih gledamo
propadati, ko snamemo roznata očala mladostnih ambicij, sanj in želja ter nam
ostane samo še čakanje na konec. Ker vidimo težavo, vendar ne poiščemo njene
izvora. Mir iščemo v družbi, čeprav bi ga morali pri posamezniku. In ga marsikje po
svetu jemljemo preveč samoumevno. Čeprav sem hvaležna, da lahko zaspiim brez
strahu pred tem, da bo ta večer mogoče moj zadnji in da se moje oči jutri ne bodo
več hotele odpreti, vem, da marsikje tega privilegija nimajo. Resnično upam, da
bomo skupaj lahko to omogočili vsem. Ne glede na starost, politično prepričanje,
raso ali spolno umerjenost.

Ljudje smo narejeni, da cenimo stvari, da cenimo ljudi ... Opažam pa, da to
prevečkrat storiimo, ko to izgubimo – ko naš vlak odpelje. Vse življenje čakamo na
pravi vlak, ki bo najljepši, najpopolnejši, s katerim bo pot najbolj mirna ... Ko obraz
postane spomin in se dejanje spremeni v nezapisano zgodbo, ki bo počasi zbledela,
so vsa naša prizadevanja, pa naj bodo še tako dobronamerna, zaman. Takrat je po
navadi že prepozno. Upam, da ne za mir.

Konflikte po navadi rešujemo s konflikti in če smo kritični, bi lahko rekli, da je tudi
mir marsikdaj pridobljen zgrda. Življenje je tako postalo bitka, ki je nismo
pričakovali. Bitka, v kateri se borimo proti svojim ljudem, z orožjem, ki ga ne
poznamo. K orožju se zatekamo, ker imamo občutek, da se lahko branimo samo z
materialnimi stvarmi. Vendar pištole niso edine, ki lahko rešijo svet in mu
omogočijo mir. Upam, da se bomo tega čim prej zavedali tudi mi.

Upam, da paziš nase in da me ob priložnosti, ko boš imel manj dela, prideš kaj
obiskat.

Do naslednjega srečanja.

Julija

Ne vem, ali bo pismo doseglo svoj cilj, pa vendar je bilo vredno poskusiti. Prevečkrat
namreč čakamo na pravo priložnost in upamo na popolno situacijo, v resnici pa smo v
življenju kot potniki na železniški postaji. Tečemo, hodimo in čakamo na prave
priložnosti in boljše ideje, kot bi čakali na vlak. Če prva priložnost ne zadovoljuje
naših želja ali pa se ob njej počutimo nelagodno, počakamo na naslednjo. Ob tem pa

se ne zavedamo, kaj vse izgubimo. Ko zadnji vlak odpelje, na krut način spoznamo, kaj vse bi lahko imeli, če le ne bi idealizirali popolnosti sveta v svetu, ki te popolnosti ne more dosežati. Postanemo nemirni. V kratkem času želimo poiskati najboljše rešitev in naša nemirnost se odraža v situaciji, ki vlada po svetu. Ker človek brez notranjega miru ne more širiti miru in ne more poskrbeti, da bo le-ta vladal po vsem svetu.